

APARTADO POSTAL 8620 - MEXICO, D. F.

PER UNA CENTRAL SINDICAL CATALANA

Les doloroses experiències viscudes durant els anys de la nostra guerra, ens han portat al convenciment que és indispensable que els treballadors catalans tornin a casa nostra perfectament units i amb el ferm propòsit de constituir, immediatament d'arribar-hi, una Central Sindical Catalana que aplegui els treballadors industrials i de la terra.

Tornarem a Catalunya i un dels problemes més urgents serà el de la reconstrucció econòmica. Sabem que no es podrà fer res de profitós si les rivalitats sindicals persisteixen. Cal tornar a casa nostra amb el ferm propòsit de fer impossible la repetició de les lluites sagnants dels primers temps de la nostra guerra que culminaren en els fets de maig del 1937 i que entorpiren tota la tasca constructiva que calia realitzar a les indústries, al comerç i al camp, una vegada conquistada la intervenció de la classe obrera en la nova ordenació econòmica establerta. Tornar a caure en els mateixos errors seria imperdonable.

La constitució d'una Central Sindical Catalana única ha de permetre una intervenció més eficaç dels treballadors en les diverses activitats de la nova Catalunya, especialment en l'ordre econòmic i de serveis socials. La nova etapa de la intervenció obrera en les nostres indústries i al camp s'ha de caracteritzar per un major afany de superació; exigirà molts més sacrificis i entusiasme.

La desunió i la discòrdia sindicals deixarien a mans estranyes als obrers l'organització econòmica del país i de retop la vida i les activitats dels treballadors organitzats de Catalunya tornarien a l'època gris dels primers anys de la Generalitat.

Tenim proves del desig d'unitat sindical sincerament expressat per destacats dirigents de la C.N.T. de Catalunya i per altres de la Unió de Rabassaires. Ens consta i ens ha de servir d'exemple que, a casa nostra, els ugetistes, cenetistes i rabassaires que no volgueren o no pogueren escapar de les urpes del franquisme, actuen conjuntament a la presó, als camps de càstig i a les fàbriques, fent resistència passiva a les ordres emanades dels falangistes i sabotejant el règim de Franco per tots els mitjans. Hi ha una estreta solidaritat a Catalunya i a l'exili entre els treballadors catalans víctimes de Franco.

Hem de treballar amb entusiasme i oblidar les lluites fraticides del passat per tal d'aconseguir la unitat sindical entre tots els obrers catalans. Sabotejar aquesta unitat, entorpir-la amb maniobres mesquines seria traicionar els companys que han que dat a Catalunya i fóra, també, traicionar el moviment obrer.

Però aquesta unitat s'ha de fer sobre bases fermes.

Als ugetistes catalans, la guerra els va fer tocar de prop com eren de falses les paraules dels dirigents de la U.G.T. d'Espanya respecte la consideració que els mereixia la personalitat orgànica de la U.G.T. de Catalunya. Emparats en el text antiquat i mort d'uns estatuts, no permetien que l'organització catalana es destaqués amb personalitat pròpia ni tan sols en les qüestions que la guerra i la producció, i l'obligada col·laboració en els organismes econòmics oficials plantejaven dintre mateix de Catalunya. Una vegada instal·lada la Comissió Executiva de la U.G.T. d'Espanya a Barcelona, se situà al costat dels homes del govern central que aprofitaven totes les ocasions per a trepitjar i menysprear el Govern de Catalunya i, de mica en mica, amb el pretext d'una legislació de guerra, acabaren per convertir la Generali-